Martin Hejnák vydává druhé kompilační album ***Studna neobjevená 1***. Už toto konstatování je potěšující, protože jsem se bál, že zůstane u ojedinělého premiérového výkřiku. První Studna ovšem nasadila laťku hodně vysoko a tak jsem byl zvědav, co ze studny vytáhne Martin Hejnák nyní. Tady bych chtěl poznamenat, že Studna ani v prvním díle neměla být „The best of“ českého mladého folku (to by byl ostatně nesmysl), ale přehlídkou toho, co je ve folku nové, mladé a nadějné (včetně toho, co ty naděje pak třeba i nesplní) a deska by měla mapovat aktuální dění v žánru i s tím, co třeba není dokonalé či nemá perspektivu. Proto také i druhý díl hodnotím kromobyčej vysoko, jakkoliv jednotlivé nahrávky hodnoceny samostatně by dostaly vesměs sotva polovinu toho, co celek. Proto také by obě Studny měl znát každý, kdo se opravdu o folk zajímá – nemusí si je pouštět denně, nemusí se stát jeho oblíbenými deskami, ale v případě Studny jde prostě o to, vědět, co se v žánru děje.
Tak co ve Studni č. 2 najdeme: **Bejlí** předvádí celkem standardní folkový výkon, v písni *Morava* téměř až reprezentativní, téměř jedna ze čtyř - pěti hvězd alba.
Druga
může dojem, který na desce dělá, svést na předchůdce – jít po Bejlí není lehké, ale přiznejme si, ona by to Druga neměla lehké ani na samostatném singlu. Zejména
Přání tvých návratů
je exemplární. Doménou
Jana Mašína
je blues, a to zvládá.
Krystyna Skalická
již jisté jméno ve folku má, po výkonu na této desce si však kladu otázku jaké a proč vlastně.
Tamara Nathová
je soudná a na desku umístila jen jednu nahrávku –
Přístav Vlkodlak
. Skladba je působivá, hrůza mě skutečně obcházela.
Romana Sulčíková
má jako vzor Radůzu a jde jí to velmi dobře.
Honza Adamec
,
Ondřej Herzán
,
Petr Mašín
a
Vítek Eliáš
se na desce představují jako slibní interpreti, zejména když třeba díky desce dostanou příležitosti hrát, hrát a hrát (to je ostatně i další účel desky - seznámit organizátory s tím, z čeho mohou vybírat).
Martin Rous
je už ostřílený interpret a je tak trochu hvězdou alba. Podobně i duo
Quaoar
. Své dva kousky na desce má i producent
Martin Hejnák
– zde platí to, co jsem napsal o jeho příspěvku ke Studni minule. A on to zřejmě taky tuší, protože jeho příspěvky jsou suverénně, co se týče stopáže, nejkratší. Desku skoro uzavírá

Levoruký Eda
s trochu podlézavou
Studánkou neobjevenou
– chtěl jsem zavtipkovat i na jeho umělecké jméno, ale nejde to – levoruký (soudě podle písničky) opravdu není. Příjemný skoro závěr. Úplný závěr totiž (asi jako bonus, resp. speciální host projektu, jak je uvedeno na obalu) tvoří sedmiminutová kompozice
Jana Žambocha
, se kterou ho pravděpodobně ze Žambochů i z vydavatelství vyhodili, a tak ji uplacíroval zde. Jinak si to vysvětlit nedovedu. Zní to jako záznam exhumace na hřbitově štěňátek, aligátorátek a znakoplavčátek.
Velikým kladem alba je booklet s fotkami a velmi užitečnými stručnými informacemi o interpretech – to svědčí o péči, kterou desce Martin Hejnák věnuje a už jen za ten booklet si zaslouží (další) velkou jedničku. Kéž by se tak starali všichni vydavatelé a producenti. I proto jsem z desky už pár ukázek čerpal do pořadu Folkmenu Country radia.
Suma sumárum – na desce najdeme z třetiny velmi slušné hotové výkony, z třetiny velmi slušné přísliby dalšího vývoje a z třetiny slepé uličky. Ale i ty jsou důležité. Takový je stav mladého českého folku, a vůbec není špatný. Stojí za to desku mít. A těšit se na pokračování.

{desky *1130*}